

Vystoupíme na Čtyřicáté druhé a já mám okamžitě oči navrch hlavy. Dělalí všechno, co mohou: září, mžourají, rozšiřují se a zírají. Je tu tolik věcí, které člověk může vidět. Tyler mi položí ruku na rameno a vede mě za roh na Broadway. Ze všeho nejdřív si všimnu, jak tu všechno svítí a pulsuje životem. Přestože je ještě světlo, vypadá to tu neuvěřitelně. Nejdřív nevím, co na to říct. Jsem tak ohromená, že nejsem schopná slova. Očima přejíždím zleva doprava a zase zpátky. Je vidět, že ne všechny filmy, které se odehrávají v New Yorku, klamou. Při pohledu, který se mi nabízí, si totiž připadám jako uprostřed všech těch scén, které se ve filmech odehrávají na Times Square a které jsem už tolikrát viděla. Ano, přesně tak mi to připadá. Jako nějaký neuvěřitelný film, jako by nic z toho, co tu vidím, nebylo skutečné.

Všude kolem blikají obrovské neonové reklamy a mě napadne, jestli sem mohou chodit lidé s epilepsií. Všude je plno. Je to fascinující a mně vůbec nevadí, že vypadám jako typická turistka. Obrazem Times Square jsem se opájela strašně dlouho, a teď, když ho vidím na vlastní oči, si to stěží dokážu srovnat v hlavě.

Na vteřinu musím zapomenout, že Tyler pořád stojí za mnou a ruce má položené na mých ramenech. Vytáhnu telefon a začnu fotit. Obrázky nejsou nic moc, protože se mi tolik třesou ruce, že polovina fotografií je rozmazaná, ale já je i tak pošlu mámě a Deanovi. Vyfotím svítící reklamy, davy lidí i oblohu, která vypadá skvěle

jen proto, že je v New Yorku. Všechno mi tu připadá mnohem víc vzrušující než doma.

Dokonce i žluté taxíky dokonale odpovídají mé představě o Times Square. Nebezpečně kloužou kolem sebe nebo prudce zastavují, když jejich řidiči dupnou na brzdu, aby nabrali nové zákazníky. A když se změní světlo na semaforu z červené na zelenou, chodci se vrhnou do vozovky a spěchají na druhou stranu silnice. Ve vzduchu se vznáší podivná vůně, nejspíš směsice hotdogů a arašídů.

Tohle je Times Square.

Je to skutečné. A já jsem doopravdy tady.

Se širokým úsměvem, kvůli kterému už mě začíná bolet čelist, se otočím, přitáhnu Tylera k sobě a ujistím se, že jsou za námi vidět reklamy. Vtisknu své tělo do jeho tepla a zvednu ruku, ve které držím telefon. Jsem mnohem menší než on, mám oči v úrovni jeho úst. Trochu si dřepne a přitiskne svou tvář k mé.

„Úsměv,“ vydechnu a vyfotím nás. Blesk nás na pár vteřin oslepí, ale když konečně zase uvidím, musím novou fotografii obdivovat.

Tyler se na ní usmívá stejně široce jako já, ne-li ještě víc. Na jeho úsměvu je něco tak přitažlivého, že bych se nejraději otočila a rovnou tady ho políbila. To bych ovšem musela mít odvalu něco takového udělat. Myslím, že být s ním v New Yorku už mě naprosto pobláznilo. A to jsem tu jen tři hodiny. Jsem tu tři hodiny a všechno se vrací zpátky. Desetkrát silněji. Jestli jsem si původně myslela, že mě jen přitahuje, tak teď už jsem mu zcela podlehla.

„Ta fotografie se mi moc líbí,“ zašeptá mi Tyler do ucha a já mám pocit, že očima přitahuje ty moje. Přes moje rameno se dívá na obrázek, na kterém oba vypadáme šťastně. Oči mu přitom září.

„I mně se líbí,“ přitakám a zároveň polknu knedlík, který se mi vytvořil v krku. Přeju si, aby na mě neměl takový účinek. Mrzí mě, že to v průběhu roku nevyprchalo. Podívám se zpátky na svůj telefon. Asi se za chvíli vybijí, a tak si rychle tenhle obrázek zvolím jako tapetu. Původně jsem tam měla Deanovu fotografii, takže se